

Mariæ Bebudelse, d. 21. marts 2021: Luk. 1,26-38.

Af Søren Kristoffersen

Salmer: 71 Nu kom der bud fra englekor, 396 Min mund og mit hjerte, 588 Herre, gør mit liv til bøn

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas: Da Elisabeth var i sjette måned, blev englen Gabriel sendt fra Gud til en by i Galilæa, der hedder Nazaret, til en jomfru, der var forlovet med en mand, som hed Josef og var af Davids hus. Jomfruens navn var Maria. Og englen kom ind til hende og hilste hende med ordene: »Herren er med dig, du benådede!« Hun blev forfærdet over de ord og spurgte sig selv, hvad denne hilsen skulle betyde. Da sagde englen til hende: »Frygt ikke, Maria! For du har fundet nåde for Gud. Se, du skal blive med barn og føde en søn, og du skal give ham navnet Jesus. Han skal blive stor og kaldes den Højstes søn, og Gud Herren skal give ham hans fader Davids trone; han skal være konge over Jakobs hus til evig tid, og der skal ikke være ende på hans rige.« Maria sagde til englen: »Hvordan skal det gå til? Jeg har jo aldrig været sammen med en mand.« Englen svarede hende: »Helligånden skal komme over dig, og den Højstes kraft skal overskygge dig. Derfor skal det barn, der bliver født, også kaldes helligt, Guds søn. Også din slægting Elisabeth har undfanget en søn, nu i sin alderdom. Hun, om hvem man siger, at hun er ufrugtbar, er i sjette måned; thi intet er umuligt for Gud.« Da sagde Maria: »Se, jeg er Herrens tjenerinde. Lad det ske mig efter dit ord!« Så forlod englen hende. Lukasevangeliet 1,26-38

.....

Enhver historie har en begyndelse, og det har historien om Jesus fra Nazareth selvfølgelig også. Og den begynder slet ikke ved Jesu fødsel, men ca. 9 måneder forinden, da han bliver undfanget i sin moders liv. Præcis som ethvert andet menneskebarns historie, der også begynder med undfangelsen, altså der hvor det første kim til et barn bliver dannet i livmoderen.

Og i dag er det Maria Bebudelsesdag, dagen hvor Maria fik den fantastiske – men også rystende – nyhed fra englen Gabriel om, at hun skulle være mor til Guds egen søn.

Vi står dermed ved kristendommens vugge, så at sige. For havde det ikke været for denne engels besøg, og havde det ikke været for Guds ånds egen indvirkning på Maria, så havde der ikke været noget i dag, som vi kunne kalde kristendom, for der havde aldrig levet nogen Jesus Kristus, som vi kunne tro på.

Så dagen i dag er nok så vigtig for den kristne tro, også selv om vi virkelig er kommet på en hård opgave med at fordøje den nyhed som Maria fik. For præcis ligesom Maria dengang, må vi i dag sige: Stop engang, kære engel, Maria har altså slet ikke været sammen med sin forlovede Josef på en måde, så hun kunne blive gravid. Men det kan ærkeenglen Gabriel ligesom ikke tage sig af. Han er bare kommet for at servere den glædelige nyhed, og så må vi sluge den råt eller lade være.

Sandheden i budskabet er ikke til diskussion på nogen måde, også selv om vores forstand og sunde fornuft bliver sendt på

glatis, når vi bliver bedt om at tro på, at et menneskebarn kan blive undfanget af en jomfru ved Guds ånds indgriben.

Det er ikke en måde vi er vant til at tænke på.

Men sådan er der jo egentlig så mange ting her i livet, som vi ikke forstår fuldt ud og alligevel lever efter det. Vi kan sagtens benytte os af naturlovene uden at vi forstår dem. Vi kan sagtens have en klippefast tro på noget eller nogen, selv om erfaringen egentlig siger os noget andet. F.eks. troen på kærligheden eller troen på det gode i vore medmennesker, eller demokratiet. Det kan også være ret så svært at få øje på i dagligdagen, men alligevel kan vi have det sådan, at vi vælger at tro på det som vi ikke umiddelbart kan se eller forstå. Fordi det forekommer os vigtigt.

Troen på Jesu fødsel ved jomfru Maria forekommer også vigtig på den måde, at den lader Gud være den der 100% tager ansvaret for at sende Jesus til vores verden.

Det er ikke sådan at Maria og Josef venter barn først, og så tænker Gud, ham den lille fyr der i Marias mave kan jeg vist lige bruge til mit formål. Nej, det hele er udtænkt af Gud fra start til slut, fra Jesu undfangelse og til hans død og opstandelse, og der skal ikke herske nogen som helst tvivl om, at alt hvad der sker i Jesu liv er styret oppefra, af Vorherre selv. Sådan handler en rigtig, ansvarlig Gud.

Hvis vi tænker nærmere efter, så rummer vores kristne tro jo ikke bare én hindring for fornuften, men utallige hindringer. Prøv at læse i Bibelen og se hvor mange ofte vi må skubbe den sunde fornuft til side og skubbe naturlovene til side for at

acceptere det som enten Gud gør i Det gamle Testamente eller Jesus gør i Det nye Testamente.

Gud der skiller vandene eller sender en syndflod, Gud der optræder som en skysøjle i ørkenen om dagen eller en ildsøjle om natten, Gud som den der behersker naturens elementer. Eller Jesus der bare med sit ord eller sine hænder giver mennesker deres liv eller førlighed tilbage, får lamme til at gå, døve til at høre, blinde til at se og renser de spedalske. Det ene under hober sig ovenpå det andet i Bibelen, det ene naturstridige fænomen afløser det andet. Og hvorfor? Fordi Bibelen handler om det som vi mennesker ikke kan sige os selv, og det som kun Gud kan gøre, enten selv, eller som i dag: gennem sin Ånd, som han sender til Maria for at sætte sin plan for at frelse hele menneskeheden i værk.

Det lader til at være troens livsvilkår, at den må leve på andre præmisser end de normale, og at troen er afhængig af kræfter udenfor os selv, som går ind og påvirker os. Ligesom Marias tro var afhængig af de kræfter, den Ånd, som Gud lod komme over hende. Overfor troens budskab bliver vi alle små og ydmyge, hvis vi vel at mærke lader budskabet gå ind og røre os i vort inderste. Forsøger vi at bearbejde troens budskab alene med vores forstand kan vi lige så godt give op på forhånd. Det kommer vi ikke langt med. Troen handler ikke om beviser eller sandsynligheder, men om at springe ud på dybt vand, velvidende at vi ikke kan bunde og risikerer at drukne, og så sætte sin lid til kræfter der er større end os selv. På den måde er troen og kærligheden nært beslægtede. De handler begge om at give slip på det sikre, på det man kender, og så håbe på, at der er én, der fanger én i faldet.

I kærligheden er det den man elsker, man sætter sin lid til. I troen er det Jesus Kristus, ham som Gud har sendt til jorden, og som vi har lov til at slå følge med og spejle vort eget liv og egen død i. Når troen på Jesu underfulde undfangelse ved Helligånden spiller en nok så vigtig rolle og ligefrem er blevet en fast del af vores trosbekendelse, hvor vi jo siger: Vi tror på Jesus Kristus, Guds enbårne søn, vor Herre, som er undfanget ved H.Å., født af jomfru Maria, så handler det også om at komme den misforståelse til livs, at Jesus i virkeligheden bare var et usædvanligt godt og kærligt menneske, som altid gjorde og sagde det rigtige og ikke rummede noget grimt i sig. Men hvis vi reducerer Jesus til sådan en pæn mand, til en slags ”enhver svigermors drøm” type, så tager vi helt brodden ud af kristendommen. Kristendommen er ikke kommet for at være pæn, ligesom Jesus heller ikke kom for at stryge folk med hårene, tværtimod.

Jesus var en *provokatør*.

Kristendommen forudsætter, at Jesus er både Gud og menneske i ét, han er (eller var) den eneste af sin slags nogensinde, og der kommer ikke nogen anden Guds søn og frelser efter ham. Det er ham, som var med, da Gud skabte verden, og det er ham som vil være der, når verden, som vi kender den, en dag lakker mod enden.

Det er Kristus som medskaber og som herre, som vi ser i Det ny Testamente. Han har fået Guds herskerstav til låns her på jorden, og der hvor han strækker sin hånd ud, der vil noget gå til grunde og noget nyt blive skabt. Og ligesom Gud indledte

sin historie i Bibelen med at bekæmpe de mørke kaosmagter og skabte lys og liv og levende væsener, sådan er Jesus også kommet til verden for med guddommelig kraft at bekæmpe alt ondt, udrydde løgneren, hadet, misundelsen, egoismen, snæversynet og selvretfærdigheden, for at give plads for det som Guds rige er fuld af: åbenhed og overbærenhed, tolerance og storsind, medlidenhed og medfølelse, tillid og kærlighed til næsten.

Englen Gabriel siger det på denne måde til Maria:

”Helligånden skal komme over dig, og den Højestes kraft overskygge dig. Derfor skal det barn, der bliver født, også kaldes helligt, Guds søn.”

Her er der ingen tvivl. Det barn som blev undfanget den dag og som senere kom til verden julenat var et barn, hvis lige ikke var set før på denne klode.

Det var et helligt barn, et guddommeligt indviet barn, det var Guds egen søn, og fra det barn skulle der udgå en helt ny impuls til verden, et helt nyt signal, et nyt tegn fra Gud på sin kærlighed til os mennesker. Men som historien har vist, så er det et tegn, som er blevet modtaget med blandede følelser. Et tegn som deler verden op i mange grupperinger, ikke bare i dem der tror på Kristus som Guds søn overfor dem der ikke tror, men også mange grupperinger inden for de troendes egne rækker.

Det er en udvikling, en opsplitning af verden, som viser, at vi ikke bare har taget imod budskabet om Kristus. Vi har ikke kunnet gøre som Maria, sige: ”Se, jeg er Herrens tjenerinde. Lad det ske mig efter dit ord”. Den ydmyghed overfor

sandheden om Kristus har vi ikke. Den hengivelse til det, der er større og mægtigere end os selv, har vi ikke kunnet levere. Derimod prøver vi stadig ved fornuftens hjælp at sætte os på kristendommens sandhed, når vi da ikke helt forkaster den.

Hvornår kommer mon den dag hvor vi tager budskabet til hjerte, at der er åbnet en vej for os til sandheden om vort liv med hinanden - og om Guds liv med os? En sandhed, som er sendt til os ovenfra, og som bærer navnet: Jesus Kristus, og for hvilken vi skylder Gud at sige: Lov og tak og evig være dig, vor Gud, vor Far....

Amen